

آن کلاغی که پرید
از فراز سر ما
و فرو رفت در اندیشه‌ی آشفته‌ی ابری ولگرد
و صدای اش هم چون نیزه‌ی کوتاهی پهنای افق را پیمود
خبر ما را با خود خواهد برد به شهر

□

همه می‌دانند
همه می‌دانند
که من و تو از آن روزنه‌ی سرد عبوس
باغ را دیدیم
و از آن شاخه‌ی بازیگر دور از دست
سیب را چیدیم

همه می‌ترسند
همه می‌ترسند، اما من و تو
به چراغ و آب و آینه پی‌وستیم
و نترسیدیم

سخن از پی‌وند سست دو نام
و هم‌آغوشی در اوراق کهنه‌ی یک دفتر نیست
سخن از گیسوی خوش‌بخت من است
با شقایق‌های سوخته‌ی بوسه‌ی تو
و صمیمیت تن‌هامان در طراری
و درخشیدین عریانی‌مان
مثل فلس ماهی‌ها در آب
سخن از بنده‌گه، نقه‌ئه، آه‌ای است

که سحرگاهان فواره‌ی کوچک می‌خواند

ما در آن جنگلِ سبزِ سیال
شبی از خرگوشانِ وحشی
و در آن دریایِ مضطربِ خون‌سرد
از صدف‌هایِ پر از مروارید
و در آن کوهِ غریبِ فاتح
از عقابانِ جوان پرسیدیم
که چه باید کرد

همه می‌دانند
همه می‌دانند
ما به خوابِ سرد و ساکتِ سی‌مرغان ره یافته‌ایم
ما حقیقت را در باغچه پیدا کردیم
در نگاهِ شرم‌آگینِ گلی گم‌نام
و بقا را در یک لحظه‌ی نامحدود
که دو خورشید به هم خیره شدند

سخن از پچ‌پچِ ترسانی در ظلمت نیست
سخن از روز است و پنجره‌هایِ باز
و هوایِ تازه
و اجاقی که در آن اشیاء بی‌هده می‌سوزند
و زمینی که ز کشتی دیگر بارور است
و تولد، و تکامل، و غرور
سخن از دستانِ عاشقِ ما^ا است
که پلی از پیغامِ عطر و نور و نسیم
بر فرازِ شب‌ها ساخته‌اند

به چمن‌زار بی‌آ
به چمن‌زارِ بزرگ
و صدای‌ام کن از پشتِ نفس‌هایِ گلِ ابریشم
هم‌چنان آهو که جفت‌اش را

پرده‌ها از بغضی پنهانی سرشار اند
و کبوترهایِ معصوم
از بلندی‌هایِ برجِ سپیدِ خود
به زمین می‌نگرند